

π' αίσθηματος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐπεμψε, μείνας ἀνευ ὀβολοῦ, πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐπαναστάσεως Θρασύβουλον, ὅτε οὗτος ἐκ Θηβῶν ἐφόρμησε διὰ τῆς Φυλῆς καὶ τοῦ Πειραιῶς κατὰ τῶν Τυράννων. Καὶ ἐν τούτοις τὸν Λυσίαν αὐτὸν, προτεινόμενον ὅπως ἐγγραφῆ τέλειος πολίτης, καὶ προτεινόμενον μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ σωτῆρος τῆς πατρίδος Θρασυβούλου, δὲν ἠξίωσαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου, δηλαδὴ τοῦ νὰ ψηφηγορῆ.

Τοιαύτην ἐδίδον εἰς τὴν ψῆφον σημασίαν οἱ ἀθάνατοι ἡμῶν πρόγονοι, οἵτινες ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ πατέρες τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, καὶ ἐξετίμων δεόντως τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἦσαν λάτρεις αὐτῆς καὶ θαυμασταὶ οὐ μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ διὰ πραγμάτων καὶ παραδειγμάτων.

Καὶ ἐν τούτοις τὴν ψῆφον ταύτην ἐν Ἑρμοπόλει τοσοῦτον ἀσεβῶς καὶ πωλοῦμεν καὶ ἀγοράζομεν, ὥστε οἱ λεγόμενοι ψεύτικαι ψῆφοι κρίνουσιν ἐν ταῦθα τὸ τῶν ἐκλογῶν ἀποτελεσματικὸν οὐδὲ γίνεται ἐκλογὴ χωρὶς νὰ ληφθῆ ἐν ὄψει σπουδαῖον χρηματικὸν κεφάλαιον, λόγῳ μὲν πρὸς δαπάναν τῆς ἐκλογῆς, ἔργῳ δὲ πρὸς ἐξώνησιν ψήφων.

Πότε λοιπὸν θέλουσι παύσει ἐν τῇ πόλει ἡμῶν τὰ φοβερά ταῦτα ἀγῆ; Πότε θέλει συγκεντρωθῆ τὸ ἠθικὸν τοῦ τόπου στοιχεῖον περὶ ὑποψηφίους ἠθικοὺς, καὶ ποιῆσαν φραγκέλιον ἐκ σχοινίου, μαστιγῶσει καὶ διώξει ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἐλευθερίας τοὺς δωροδόκους καὶ δωροδοκοῦντας, οἵτινες καπηλευόμενοι τὰ θεῖα τοῦ πολίτου δικαιώματα, ἀναδεικνύονται ἐν ταιούτῃ σιμωνία ἐναγεῖς λειτουργοὶ τῆς ἱερᾶς τοῦ ἔθνους ἀντιπροσωπείας, διαφθείροντες καὶ ἀφανίζοντες τὸν λαόν; Οὐ μόνον δ' ἐν Ἑρμοπόλει, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐν τῇ ἀνω Σύρῳ καὶ τῇ λοιπῇ κατ' ὀλίγον ἐπαρχία εἰσάγοντες τὴν διαφθοράν, διαδίδουσιν οὕτω βαθμηδὸν τὸ φοβερόν μόλυσμα εἰς ἅπαν τὸ ἔθνος;

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο «ΑΙΩΝ ΚΑΙ Η «ΣΤΟΑ».

Πεισματώδη ἀπὸ τινος διεξάγουσι πόλεμον δύο τῶν ἐν Ἑλλάδι σπουδαίων ἐφημερίδων ὁ παλαιόγονος «Αἰὼν» καὶ ἡ ὀσημέραι μαχιμωτέρα ἀναδεικνυμένη «Στοά». Οὐ μόνον δὲ οἱ πολεμοῦντες ἀμφοτέροι εἰσὶν αἰχμηταὶ τοῦ λόγου καρτεροὶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄθλον εἶναι τοῦ ἀγῶνος ἀντάξιον. Οὐδὲν δηλαδὴ πλεόν ἢ ἔλαττον. Πρόκειται περὶ τοῦ πότερον τῶν πολιτευμάτων, ἢ βασιλεία ἢ ἡ δημοκρατία, εἶναι κρείσσον καὶ πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς Ἑλλάδος προσφορώτερον. Ἀμφοτέροι δὲ οἱ μαχῆται ἐγκρατεῖς τῆς πολεμικῆς τοῦ λόγου ἐπιστήμης τὰ ἑαυτῶν ἐπιχειρήματα μετὰ ταιούτης παρατάττουσιν ἐμπειρίας καὶ μετὰ ταιούτης τάξεως ἅμα καὶ ὁρμῆς εἰς χεῖρας ἔρχονται, ὥστε ἡ μάχη διαλύεται ἀμφίροπος, καὶ τὸ

ἄθλον μένει ἐν ἀμφιβόλῳ, καὶ ἀμφοτέροι ἀποσύρονται νικηταί, δικαιοῦμενοι ἑκάτεροι νὰ ἐγείρωσι τρόπαιον.

Εἶναι δὲ τῷ ἔντι τὸ ζήτημα τοσοῦτον δυσχερὲς, ὥστε ἀπολύτως μὲν ἴσως ὑπὸ τῶν αἰῶνων ἐλύθη, σχετικῶς ὅμως εἶναι καὶ ἔσεται ἄλυτον. Ἀλλ' ὅπως δῆποτε εἰς τὴν δημοσιότητα φηπτόμενον γίνεται ὑποκείμενον ἐθνικῆς συζητήσεως, παρέχον καὶ ἡμῖν τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εἰσεέλθωμεν ἐν αὐτῷ, ὡς ἀφορῶντι τὰς ἱερωτέρας τοῦ ἔθνους παρακαταθήκας.

Καὶ ὅτι μὲν ἡ δημοκρατία εἶναι τῶν πολιτευμάτων τὸ τελειότατον διὰ τε τῶν ἐλευθεριῶν τὴν εὐρύτητα καὶ τὸ μᾶλλον ἀπεριόριστον τοῦ λόγου, εὐθὺς ἀνταποκρινόμενα εἰς τὸ αὐτεξούσιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἅπερ ἐδώρησεν ὁ Θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὴν πλάσιν· καὶ διότι, κολακεύουσα πάντας ἐν γένει τοὺς πολίτας διὰ τῆς ἐλπίδος τῆς ἀπεριορίστου προόδου καὶ τῆς κτήσεως τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, κινεῖ τὴν φιλοτιμίαν καὶ διεγείρει τὴν ἀμιλλαν πάντων, καὶ ὑπισχνεῖται κύκλον εὐρύτερον τελειότητος, οὐδεμίαν ἀμφιβολία. Ὅτι ἐπίσης τοῦ ἐγὼ οἱ πειρασμοὶ πρὸς τὸν κόσμον εἶναι πολλοὶ καὶ ποικίλοι, καὶ ἡ ἰδιοτέλεια τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ πλεονεξία γεννῶσι τυράννους ὀλετήρας ἀφανίζοντας πολλὰκις τὰ ἰσχυρότατα τῶν ἐθνῶν καὶ εὐδαιμονέστατα, εἰν' ἐπίσης ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας.

Ὅτι δ' ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἡ δημοκρατία ὡς τελειότατον τῶν πολιτευμάτων ἀνάγκην ἔχει καὶ πολιτῶν τελειοτάτων καὶ πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀρετῆς ὅ,τι πλείστης, καὶ ταιούτης, οἷαν οὐ μόνον ἡμεῖς βεβαίως ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ μᾶλλον περωτισμένα τῶν ἐθνῶν σπανιώτατα κέκτηνται, εἰν' ἐπίσης ἀληθὲς καὶ ἀναντίρροπον.

Διὰ δὲ ταῦτα καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ὡς ἂν εἰ ἐφθόνησε τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἠθέλησε νὰ περιστείλῃ εὐγενῶς τὴν ἀπεριόριστον αὐτοῦ ἐλευθερίαν, δὲν ἐδημιούργησεν αὐτὸν γηγενῆ καὶ πλήρη τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ περιέδωκεν αὐτὸν διὰ τῶν τῆς οἰκογενεῖας δεσμῶν, καὶ ὑπέβαλλεν εἰς τὴν πατρικὴν κηδεμονεῖαν, οἷον ἐπιθυμοῦσα, ὅπως ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ δικαιώματος βασιθεῖ τὸ πολυβύλητον ἐκεῖνο καὶ ἐγωϊκὸν τῶν βασιλέων «ἐλέφ Θεοῦ».

Ἴνα δὲ μὴ κατατριβώμεθα εἰς φιλοσοφικὰς καὶ πολιτειογραφικὰς θεωρίας, αἵτινες ἀπειροὶ τὸν ἀριθμὸν εἶναι κατὰ τὴν ὑπὲρ τῆς βασιλείας ἢ τῆς δημοκρατίας, μηδ' ἀνατρέχωμεν εἰς ἄλλων ἐθνῶν ἱστορίαν, ἀφ' ὧν διάφοροι λόγοι ἠθικοὶ καὶ κοινωνικοὶ διάφορα παράγουσιν ἐξαγόμενα, οὐδεμίαν πολλὰκις ἔχοντα εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐφαρμογὴν, ἢ ἀναδράμωμεν μᾶλλον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἐν ἣ εὐρίσκει τις τῶν πολιτευμάτων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν οὐ μόνον ἀθρονον ἕλην καὶ παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ δυνάμειν κατ' ἀνάλογίαν νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ εἰς τὰς σκέψεις ἡμῶν συντελέσωσιν.

Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς βασιλευμένη τὸ πρῶτον ἔσχε τοὺς Θησεῖας τοὺς Νέστορας καὶ τοὺς Κόδρους, οὓς ἐκλιπόντας καὶ ἀποθεωθέντας μὴ δυνάμενην ἂν ἀντικαταστήσῃ ἐπαξίως. ὑπέπεσαν εἰς τυράννους, οἵτινες ἐπὶ πολλὴν ἰσότητά καὶ τοὺς νόμους παρεβίαζον.

Συνέπεια ἦτο ἔπειτα νὰ δοκιμάσῃ, καὶ ἐδοκίμασεν ἐν μέρει τὰ ἀντίθετα, ἀλλὰ σχεδὸν μόνον ἐκεῖ ὅπου ἡ φύσις καὶ ἄλλα ποι-

κίλα αἴτια ὕψουν ἤδη τὸν πολιτισμὸν εἰς τὸ ἀνώτατον ὄριον. Ναι, ἐκεῖ σχεδὸν μόνον ὅπου παρὰ τὴν ὑψηλὴν χεῖρα τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους τὴν δόξαν, ἠθέλησεν ἡ πάντοτε εὐνοῦσα τὸν Ἑλληνισμὸν Πρόνοια, νὰ στήσῃ τὴν τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους εἰκόνα, ὅπως προσκυνῆ ἐπ' αὐτῆς ἡ αἰωνιότης τὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ τελειότητα. (ἀκολουθεῖ)

Λόγος Α. Γούδα ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς ἐν ταῦθα ἱερ. σχολῆς τῇ 24ῃ Ἰουρίου.

(συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον.)

Προφανῆ παραδείγματα ἀμφοτέρων τούτων διδάσκει ἡμῖν ἡ ἱστορία, καὶ ἔχομεν μάλιστα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἀπειρα παρ' ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ὑπάρξαντά τε καὶ ὑφιστάμενα. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, οὐδὲν οὐδέποτε διεπράχθη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀγαθὸν ἢ μέγα ἢ ἐκπληκτικὸν ἄνευ τῆς πανσθενοῦς συνδρομῆς τῆς θρησκείας. Καὶ αὐτοὺς τοὺς Τούρκους μόνη ἡ καλλιέργεια τῆς θρησκείας τῶν μικροῦ ἐδέησε νὰ καταστήσῃ σχεδὸν κοσμοκράτορας. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτε θρησκεία αὐτῶν δὲν εἶχεν ὡς βάσιν τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ αὐτοὶ οὗτοι παρεξέκλιναν μεγάλως τῶν ἀρχαίων θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀρχῶν, διὰ τοῦτο καὶ ταχέως παρήκμασαν.

Ἦμεῖς δὲ, φίλοι ἱεροσπουδασταί, ἐκλέξαντες τὴν σπουδὴν τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἵνα δι' αὐτῶν ἐξυπηρετήσῃτε τὴν ἀμώμητον θρησκείαν τῶν πατέρων ἡμῶν, τὴν διδάσκουσαν πανταχοῦ καὶ πάντοτε καὶ ἐν πάσι τὴν εἰρήνῃ καὶ τὴν ὁμόνοιαν, ἐξελέξατε βεβαίως τὸ ἰσχυρότερον ὄπλον, δι' οὗ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσῃτε ἀποτελεσματικῶς τὴν πατρίδα, ἵνα καταστήσῃτε καὶ αὐθις αὐτὴν ἔνδοξον, περιλάλητον καὶ ζηλωτὴν ἀνά πᾶσαν τὴν ὑφήλιον.

Προσεῖξατε ὅμως καλῶς, φίλοι ἱεροσπουδασταί· καθὼς πᾶν ὄπλον μόνον ἐκ τῆς καλῆς ἢ ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως αὐτοῦ εἶναι δυνατόν νὰ κατασταθῇ ὡς πολῦτιμον καὶ ἀνεκτίμητον τόσῳ καὶ δλέθριον καὶ καταστρεπτικόν, οὕτω καὶ ἡ θρησκεία πολῦτιμος καὶ ἀνεκτίμητος θέλει κατασταθῇ εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν, ἐὰν ἐξυπηρετήσῃτε αὐτὴν ὡς περ πάλαι μὲν ποτε ὁ μέγας Βασιλεῖος, ὁ Χρυσότομος, ὁ Γρηγόριος, ὁ Ἀθανάσιος καὶ ἄλλοι τῆς ἐκκλησίας πατέρες, πρὸ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων οἱ πατριάρχαι Κύριλλος ὁ Ζ', καὶ Γρηγόριος ὁ Ε', οἱ ἀρχιερεῖς Εὐγένιος ὁ Βούλγαρος, Θεοτόκης, Γερμανὸς καὶ Βρεσθένης, καὶ ἄλλοι διάσημοι κληρικοὶ καὶ διδάσκαλοι ὧν τοὺς βίους ἄρτι συνεγράψαμεν, ἅπαντες οὗτοι διήνυσαν ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν ἐξυπηρετοῦντες καλῶς μόνον τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα· τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν προσήνεγκον ὀλοκαύτωμα ἐκούσιον, ἐκτελοῦντες κατὰ τοῦτο τὴν παραγγελίαν τοῦ Σωτῆρος εἰπόντος, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Τινὲς τῶν βίων τούτων θέλουσι κατασταθῇ ὑμῖν ὅσον οὕτω προσίτοι, ἵνα ἔχητε αὐτοὺς ὡς πρότυπα παραδείγματα πρὸς μίμησιν.

Πιστεύων δὲ ἀδιστακτικῶς ὅτι μόνον ταιούτην χρῆσιν ἔα πράξῃτε ἐν τῷ βίῳ τοῦ παντοδυνάμου ὄπλου τῆς θρησκείας, ἀπέχω νὰ περιγράψω καὶ τὴν ἀντίθετον, τὴν

ἄγοσαν εἰς τὴν δυσφημίαν καὶ κκοδοξίαν, διότι εἶμαι βέβαιος ἅπαντες ἀποτροπιάζεσθε αὐτήν.

Θέλετε λοιπὸν, φίλοι ἱεροσπουδασταί, νὰ κκτασταθῆτε καὶ ὑμεῖς ἐνδοξοί, μεγάλοι ἢ τοῦλάχιστον χρήσιμοι ἑαυτοῖς τε καὶ τῇ πατρίδι; θέλετε νὰ συντελέσητε εἰς τὴν δόξαν αὐτῆς καὶ εὐκλειαν; μιμηθῆτε τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις ὅσων ἐνταῦθα ἐμνημόνευσα πατέρων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν· ἐκτελεῖτε μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ὅσα ἐντέλλεσθε ὑπὸ τῶν διευθυντῶν, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν προϊσταμένων· ἔστε διὰ βίου εὐγνωμονοῦντες πρὸς αὐτοὺς καὶ τὴν πατρίδα, καταβάλλετε πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα πολλαπλασιάσητε τὸ ὑπερ λαμβάνετε σήμερον τῆς διδασκαλίας τάλαντον. Ἡ δὲ χάρις τοῦ παναγίου πνεύματος θέλει προστατεύσει καὶ ἐνισχύσει ὑμᾶς πρὸς διάπραξιν παντὸς ἀγαθοῦ. Ὅσοι δ' εἰς ὑμῶν εὐδοκιμήσητε ἐν ταῖς ἐξετάσεσι ταύταις καὶ ἀριστεύσητε βεβαίως, καὶ τῶν εὐλογιῶν τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς θ' ἀξιοθῆτε, καὶ τῶν εὐχῶν τῶν προστατῶν καὶ προϊσταμένων ὑμῶν δὲν θ' ἀστερηθῆτε, καὶ τοὺς ἐπαίνους τῆς κοινωνίας καὶ τῆς παρισταμένης γεγραῖας ἐμνηύρωσε ταχέως θ' ἀκούσητε.

Ἀπάντησις εἰς τὴν «Ἐξέγερσιν».

Ἐπειδὴ λίαν ἀσχῆμως καὶ παρ' αὐτοὺς τοὺς κοινοτέρους τῆς συμπεριφορᾶς κανόνας οἱ συντάκται τῆς «Ἐξέγερσεως» ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ «Ἡλίου» εὐθὺς ὡς ἀνεφάνη τὸ πρῶτον αὐτοῦ φύλλον, ἐπεκρίναμεν, ὡς γινώσκουσιν οἱ ἀναγνώσται, λίαν εὐσχῆμως τὴν συμπεριφορὰν αὐτῶν ταύτην, ἀναιρέσαντες συγχρόνως καὶ τὰς ἐπὶ τοῦ προγράμματος ἡμῶν παραλόγους σκέψεις των. Δὲν ὑβρίσαμεν δὲ οὐδ' ἄλλην τινὰ τῶν συναδέλφων οὐδ' αὐτοὺς, οὐδὲ τὸν ὑπεύθυνον αὐτῶν συντάκτην, ἀλλὰ διαδίδουσι τοῦτο, ὅπως δικαιολογήσωσι τὸν ὃν ἐκήρυξαν καθ' ἡμῶν ἐν ὑβρεσί πόλεμον, ἀδικαιολόγητον ἐν τούτοις μένοντα, ὡς ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ «Ἡλίου» εὐθὺς κηρυχθέντα. Καὶ τὴν μὲν τῶν συντακτῶν τῆς «Ἐξέγερσεως» διάθεσιν πρὸς τοὺς ὑπονοουμένους συντάκτας τοῦ «Ἡλίου» πάλαι δὴ γινώσκουμεν, συγγινώσκει δὲ καὶ ἡ Σύρος σύμπασα· οὐδ' ἦτο ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃ ὁ τόπος ὅτι οὐδέποτε ἐκ μέρους αὐτῶν γενήσεται πρὸς τοὺς συντάκτας τοῦ «Ἡλίου» ἐκχειρία, ἐκτὸς ἂν ποτε ἡ φρόνησις τρέψῃ αὐτοὺς ἐπὶ δικαιοτέραν δόξιν. Ἡμεῖς ἐν τούτοις θέτομεν ἐν ὄψει αὐτῶν ὅτι ἄσπονδοι τοιοῦτοι καὶ ἀκήρυκτοι πόλεμοι, μηδεμίαν ἔχοντες δικαίαν αἰτίαν δὲν ἀρμόζουσιν εἰς ἀνδράς θέσιν ὑπερτέραν ἀντιποιοιμένους καὶ οἰομένους εἰναί τινάς.

Ἐὰν δὲ οἱ συντάκται τῆς «Ἐξέγερσεως» ὑπερ πᾶσαν ἄλλην τὴν παρούσαν περίστασιν ἐθεώρησαν κατάλληλον πρὸς ἐπίθεσιν, διότι, ὡς ἡ «Ἐξέγερσις» λέγει, ἀπὸ τῶν τεσσάρων τῆς πόλεως γωνιῶν ὑφύεται κατὰ τῶν συντακτῶν τοῦ «Ἡλίου» φωνὴ ἀγανακτήσεως, ἐφ' αἷς δῆθεν κατὰ τοὺς περὶ τὴν «Πανόπην» καὶ τὴν «Μάστιγα» ἐποιήσαντο παραβιάσεις δημοτικῶν νόμων, καὶ φόνων συμμετοχαῖς καὶ διαπράξεις βδελυρῶν ἐγκλημάτων, ἕως δ' ἀργότερον (καὶ πῶς ὄχι;) ἐπὶ ἱεροσυλίαις καὶ ἐμπρησμοῖς· γινώσκουσιν ὅμως οἱ τῆς «Ἐξέγερσεως» συντάκται ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὁ τοῦ

ψεύδους πατὴρ ὁ Διάβολος δὲν ἔπαυσε κατὰ τῆς ἀληθείας μαχόμενος. Καὶ τώρα μὲν ὑψοῖ νέφη διαβολῶν καὶ διαδόσεων, καὶ σκοτίζει τῆς ἀληθείας τὴν ἀτμόσφαιραν· τώρα δ' ἐγείρει συκοφαντικῶν κύματα φρικώδη, ἅτινα ὑφύονται εἰς ὕψος ἀμήθητον καὶ κτυπῶσι καὶ καλύπτουσι τῆς ἀληθείας τὸν βράχον. Ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ λαίλαψ παρέρχεται τοῦ ψεύδους, καὶ τὰ μαινόμενα κύματα τῆς συκοφαντίας εἰς τὴν κοίτην αὐτῶν ἐπανερχονται. Τότε δὲ καὶ ὁ Ἡλιος τῆς ἀληθείας ἀναφαίνεται λαμπρὸς, καὶ ὁ βράχος αὐτῆς ὡς πρότερον ἀδιάσειστος.

Διὰ ταῦτα οἱ ὑπονοούμενοι τοῦ «Ἡλίου» συντάκται, ἔχοντες τὴν συνείδησιν αὐτῶν πάντοτε καθαρὰν, καὶ ταύτη ὡς μέτρον τῶν κοινωνικῶν χρώμενοι καθηκόντων, ἀδιαφοροῦσι πρὸς τοὺς βεβακχευμένους καὶ κορυβαντιῶντας Πανοπιστάς καὶ Μαστιγίας, καὶ ἀφίνουσιν αὐτοὺς ὡς ἐμπαθεῖς τῆς ἀμαρτίας υἱοὺς νὰ τρέμωσιν ὡς Κἄν ἀπέναντι τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔστωσαν ἀντ' ἄλλων ὧν εἶχομεν εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται ἡ «Ἐξέγερσις», ὧν ἀπέχομεν καὶ δι' ἄλλους λόγους, καὶ ὅπως μὴ λυπήσωμεν πολλύ τιμον φίλον ἀναξιοπαθοῦντα.

Τῷ δὲ ὑποτελεῖ τῆς «Ἐξέγερσεως» ὑπεύθυνος συντάκτης, ὅστις, ὡς ὁ τοῦ μύθου τράγος ἐπὶ δωματῶν ἔστως, δὲν ἀρκεῖται μηρυκάζων τὴν ἦν αὐτῷ παρατιθέασι τροφήν, ἀλλὰ μηκόμενος καὶ βελάζων ἐπιχειρεῖ νὰ λαιδορῇ καὶ αὐτὸς τοὺς παριόντας, λέγομεν ὅτι περὶ αὐτοῦ οὐποτ' ἔσται ὁ λόγος. Διότι, ὡς καὶ αὐτὸς δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ, ἐπειδὴ ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσιν, ὑπεύθυνοι ὅμοιοι αὐτῷ, δὲν εἶν' εὐκόλον τοῖς δημοσιογραφοῦσι πράγματι νὰ παρουσιάζωνται αὐτοπροσώπως καὶ νὰ ἐναγκαλιζῶνται ἔπειτα ἀντὶ τῆς Ἥρας τὴν νεφέλην.

Ἄλλως τε ἐπὶ μὲν τοῦ παρόντος πλεονεκτηοῦμεν τῶν κυρίων του, διότι, ὡς αὐτὸς οὗτος ὁμολόγησεν, ἔχομεν τοῦλάχιστον ὑπεύθυνον ἀθῶον, αὐτῶν οὐχὶ τόσον ἀθῶον ἐχόντων ὑπεύθυνον. Δὲν δυσκολευόμεθα δὲ τὸ παράπαν νὰ προβάλωμεν οὐχὶ μόνον τὴν ῥίνα ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς δόδοντας, καὶ τὸν βραχίονα, καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμα, ἐὰν ἀποφασίσωσιν οἱ καθ' αὐτὸ συντάκται πάσης ἀντιφρονούσης, ἐνταῦθα, ἡμῖν ἐφημερίδος, νὰ παρουσιασθῶσι πρῶτοι καθ' ὃ ἀρχαιότεροι.

Πᾶς δ' ἄλλος ἢ ὁ ὑπεύθυνος τῆς «Ἐξέγερσεως» συντάκτης, ὁ τὸν βίον ὅλον ἀναλώσας ἐν ὑβρεσιν, ὅπως ἀναγκάσῃ τοὺς πολίτας νὰ τρέψωσι τὴν ἀρχίαν του, καὶ μόλις ἀπ' ὀλίγων ἐτῶν ἀποσύρας τὴν διοπτροφόρον αὐτοῦ ῥίνα ἀπὸ τῶν ὀπισθεν τοῦ Μαυρῆ, ἀφ' ὅπου ἐζήτησε δὰ καὶ αὐτὸς ὁ στρατιώτης τοῦ λόγου νὰ συντρίψῃ τὴν ἀριστοκρατίαν, πᾶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ ὀνομάσῃ δολοφόνους τοὺς μὴ παρουσιασθέντας ἐνυπογράφως ἀπὸ τοῦ ἀ. φύλλου τοῦ «Ἡλίου».

Ἄς μάθῃ δὲ ὁ τῆς «Ἐξέγερσεως» ὑπεύθυνος ὅτι ἡμεῖς οὐ μόνον μετὰ τοῦ κυρίου Καβούρ, ἀλλὰ καὶ μετὰ παντὸς ἄλλου συναδέλφου, μὴ ὑποτελοῦς καὶ ἀνεξαρτήτου, δυνάμεθα νὰ συμβαδίσωμεν τιμώντες ἐκάστου τὰς πεποιθήσεις· τοῦθ' ὅπερ βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν μετὰ τοῦ ὑπευθύνου τῆς «Ἐξέγερσεως» καὶ τοῦ συντάκτου τῆς «Πανόπης» καὶ τῆς «Μάστιγος», διότι ὁ μὲν εἶναι δοῦλος ταπεινότητος ἄλλων, ὁ δὲ αἰχμάλωτος τῶν παθῶν του.

Ἄλλως τε κοπῶδες εἶναι νὰ περιπατήσῃ

τις παραπλευρῶς μετὰ τοιούτων κυρίων. Διότι ἐπὶ μὲν τοῦ ὑπευθύνου τῆς «Ἐξέγερσεως» κίνδυνος εἶναι μὴ κολλήσῃ τις ἐκ τοῦ λίπους τῶν ἐνδυμάτων, ἀληθῆς πρὸ πολλοῦ εἰς ἐκδόρια μεταβληθέντων· ἐκ δὲ τοῦ συντάκτου τῆς «Πανόπης» διατρέχει τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ μεταλάβῃ ψυχικῆς ἀκαθαρσίας.

Διὰ ταῦτα ἐχαίρετε μεν καὶ τούτους ὁ «Ἡλιος» ἀνατέλλων, ἀλλὰ μακρόθεν, βλέπων ὅτι νῦν μὲν ἀνθυβρίζονται ὑπ' ἀλλήλων θυμιατὰ καὶ Χαλιμὰ ἀποκαλούμενοι, νῦν δὲ δίδουσιν ἀλλήλοις τὴν χεῖρα, δεικνύοντες τὴν αὐταπάρησιν τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου, ὁ μὲν ὑπὸ σωματικῆς, ὁ δὲ ὑπὸ ψυχικῆς ἀναγκασόμενοι σηπεδόνος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τῇ 29ῃ Ἰουνίου ἔρξαντο καὶ τῶν ἐνταῦθα δημοτικῶν σχολείων αἱ δημόσιαι ἐξετάσεις. Καὶ τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ κ. Μαγκάκη, διευθυνόμενον κεντρικὸν Σχολεῖον ἀγλαοῦς καὶ ἐφέτος παρήγαγε καρποὺς χάρις εἰς τὴν μεθοδικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἄλλην τοῦ ἀνδρὸς ἐπιμέλειαν. Ἐπίσης δὲ σπουδαίας παρουσίας προόδους καὶ ὁ τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ αὐτοῦ σχολείου διδάσκαλος κ. Κυπριάδης, νέος νοήμων καὶ δραστήριος, ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ σχολεῖω ἀγαθὸς γέρον Σκιαθίτικος. Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ περὶ τινῶν ἄλλων ἠκούσαμεν δημοδιδασκάλων, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὸ χρέος αὐτῶν ἐκπληρωσάντων.

Περὶ δὲ τῶν διδασκάλων ἔσοι παραγνωρίσαντες ἑαυτοὺς, ἐν μὲν τοῖς Σχολείοις αὐτῶν κομπορρημονοῦσιν ἐπιδεικνύμενοι ταῖς ἑαυτῶν συνεργάτισι, περιφερόμενοι δὲ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐν τοῖς καφενεῖοις χαρτοπαικτοῦσι, καὶ ἀντὶ νὰ κκταγίνωνται μελετώντες καὶ διορθοῦντες τὴν παχυτάτην αὐτῶν ἀμάθειαν, ὑπὸ τὰς στοὰς τῆς Πλατείας καθήμενοι καὶ φλυαροῦντες ἀπολλύσι τὸν πολύτιμον χρόνον, οὔτοι βεβαίως ἠρκέστησαν καὶ πάλιν εἰς ὧδὰς παιδαριώδεις καὶ γελοίας, πάντοτε γελοῖοτεροι ἑαυτῶν καθιστάμενοι.

— Μετὰ λύπης πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἱατρός κ. Ἀπέργης, ὅστις ἀπότινος διηλύθη τὸ ἐν Δῆλῳ Λοιμοκοιτητήριον ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας. Ὅστις γινώσκει ἐκ τοῦ πλησίον πὸν ἐνάρετον τοῦτον ἱατρὸν, οὔτινος ἢ περὶ τὴν μαιευτικὴν εἰδικότητος εἶναι γνωστὴ διὰ τῶν σπουδαίων αὐτοῦ διατριβῶν, καὶ γινώσκει τὰς ποιότητας τοῦ ἀνδρὸς γνώσεις καὶ τὴν περὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἔργον ἐπιμέλειαν καὶ φιλανθρωπίαν, ἐλυπήθη βεβαίως ἐπὶ τῷ ἀκούσματι.

— Με ὕψος πῆ μὲν πεζὸν πῆ δὲ ἔμμετρον, ἀντεπέστηθεν ὁ τῆς «Πανόπης» συντάκτης κατὰ τοῦ «Ἡλίου». Μελετώντες τὴν σπουδαίαν τοῦ ἀνδρὸς ἀπάντησιν, βλέπομεν μετ' ἐκλήξεως ὅτι ἐνεφορήθη ὁ νοῦς του ἐκ τῶν πεζῶν καὶ ποιητικῶν συγγραμμάτων τοῦ συγγραφέως τῆς φυλλάδας καὶ ποιητοῦ τῶν πενηνῶν καὶ πετεινῶν, ὅπερ εἶναι λογοκλοπία καταδιώξιμος. Ὡς ἀπόδειξιν δὲ τῆς λογοκλοπίας φέρομεν, ὅτι ἐν τοῖς εἰρημένοις συγγράμμασιν ὑπάρχουσι ζῶα πολλὰ ἐξωγραφημένα. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἐν

τῆ «Πανόπη» γράφων ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβάνεται ἐκ τῆς ταραχῆς του, ὡς συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ κατὰ τὰς βουλετυκὰς ἐκλογὰς μετὰ τῶν αὐτῶν ζώων ἀναμιχθεὶς. Διότι ἐν τῇ «Πανόπη» φαίνεται τὸν μὲν τοῦ «Ἡλίου» συντάκτην ἀποκαλῶν Λέοντα τὴν χαίτην αὐτοῦ ἐπισείοντα, ἀνάγων δὲ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν εἰς τὸν συγγράφει καὶ ἀτενίζον πρὸς αὐτὸν ἵνα θ α υ μ α σ θ ῆ, ἀναγνωρίζει ἐπ' αὐτοῦ κ τ ῆ ν η π α χ ὄ δ ε ρ μ α καὶ ΟΝΟΥΣ. Μήπως ἐν τῇ αὐτῇ ψυχικῇ ταραχῇ τῆς λογοκλοπίας ὁ συντάκτης τῆς Πανόπης τὸν αὐτὸν ἐφαντάσθη Λέοντα τοῦ «Ἡλίου» παράφωτον καὶ χωλοῦ κυνὸς διωκόμενον; Ἄλλ' ὠκκῆ τοῦ συντάκτου τῆς «Πανόπης» κεφαλῆ, διώκει κύων, καὶ μάλιστα χωλὸς καὶ ψωραλέος, τὸν Λέοντα, ὅστις κατὰ τὴν σὴν μάλιστα ὁμολογίαν, ἐβρυχήσατο;

— Τηλεγραφικὴ εἰδήσις τοῦ Ὑπουργείου, διαβιβάσθησα χθὲς πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Κυκλάδων, ἀναφέρει ὅτι ἡ νόσος χολέρα ἐπεξετάθη ἐν Συρίᾳ καὶ εἰς τὰ παράλια αὐτῆς μέρη, μέχρι τῆς πόλεως Γάζης καὶ Ἀλεξανδρέττας συμπεριλαμβανομένης. Κατὰ συνέπειαν αἱ ἐκεῖθεν προσλεύσεις ὑπεβλήθησαν εἰς ἑνδεκάημερον ἀθαρσίαν.

— Διωρίσθη ἀντεισαγγελεὺς Σπάρτης ὁ κ. Θεόδωρος Π. Θεοδώρου γνωστὸς ἐνταῦθα διηγήτορας καὶ υἱὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ταχυδρομείου κ. Παναγῆ Θεοδώρου. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἐνήργησε διορισμὸν ἄξιον παντὸς ἐπαίνου, καλέσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν τιμὴν, εἰς ἧ καὶ μόνον πρέπει ν' ἀνατίθεται πᾶσα ὑπηρεσία καὶ πολὺ πλέον ἢ ὑψηλὴ ἐντολὴ τῆς δικαιοσύνης. Ἐν ἡμέραις πονηραῖς καθ' ἃς αἱ λοιπαὶ ἐξουσίαι τοῦ Κράτους ἕνεκεν πολλῶν κοινωνικῶν καὶ ἠθικῶν λόγων εὐρίσκονται εἰς ἔκκεντρον θέσιν, ἢ ἀγκυρα ἐφ' ἧς σαλεύει τοῦ ἔθνους τὸ κυμαινόμενον σκάφος εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ δικαστικὴ. Ὁ κ. Θεόδωρος ἀνατροπὴν λαβὼν ὑγιᾶ, καὶ τὴν δέουσαν ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν, θέλει ἀφεύκτως ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἀποστολὴν του, ἄξιός υἱὸς δεικνύμενος τοῦ πατρὸς του, ὅστις μίαν ὄλην γενεάν ὑπηρετῶν τῷ Δημόσιον, κατάρθωσε διὰ τῆς αὐστηρᾶς αὐτοῦ ἠθικῆς καὶ τῆς εὐγενοῦς του καρδίας νὰ ἐπαρκεῖ εἰς τὴν πολύμοχθον καὶ δυσχερῆ αὐτοῦ ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὰς ποικίλας καὶ πολυειδεῖς τῶν πολιτῶν ἐνοχλήσεις, τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ πάντων καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεων ὡς ἀναγκαῖος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀνὴρ θεωρούμενος καὶ σεβόμενος.

— Οὐδὲν ἀστεϊότερον κατ' αὐτὰς τοῦ συντάκτου τῆς «Πανόπης» καὶ τῆς «Μάστιγος» Ἰωάννου τοῦ Ἀργυράκη. Ἐσχάτως δηλονότι ἀνατείλαντος τοῦ «Ἡλίου» καὶ φανείσης τῆς παντοειδοῦς αὐτοῦ γυμνώσεως, τοιοῦτον κατεβλήθη καὶ εἰς τόσῳ οἰκτρὰν περιῆλθε κατάστασιν, ὥστε τὴν μὲν «Πανόπην» ἐξέδωκε παραλελυμένην ἐν ἡμιφύλλῳ, αὐτὸς δ' ὡς φρόνιμος ἀνθρωπος ἀντέταξεν εἰς τὸν «Ἡλίον» βραχυλόγον ἀπάντησιν, ἐκ μετριόφρονος ἀδυναμίας προερχομένην. Τὸ δὲ νοστιμώτερον ὅπερ κινεῖ τὴν ἰλαρότητα πάντων, εἶναι ὅτι ὁ Ἀργυράκης ἀπ' ἀλαζόνας καὶ γαύρου πολεμιστοῦ μετεβλήθη εἰς εἰρηναῖον καὶ φιλόνομον ἀστὸν. Τοσοῦτῳ μάλιστα μετεβλήθη, ὥστε ὡς ὁ ἴδιος κοινοποιεῖ ἐν υπογράφῳ, ὅτι τοῦ λοιποῦ θέλει προσφεύγει εἰς τὰ δικαστήρια δι' ὧν μάλιστα ἀ-

πειλεῖ καὶ τὸν συντάκτην τοῦ «Ἡλίου» ὡς δῆθεν αὐτὸν ἐξυβρίσαντα.

Ἐχει λοιπὸν καὶ ἡ δημοσιογραφία τὰ καλά της. Διότι ὁ Ἀργυράκης ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὐδένα ἀφῆκεν ἀνενόχλητον διὰ τῆς «Δαδὸς», τῶν «Νέων» τοῦ «Ἀστέρου» τῆς «Πανόπης» καὶ τῆς «Μάστιγος». Περιφρονούμενος δὲ διὰ τὴν ἀφάνειαν αὐτοῦ καὶ σμικρότητα καὶ μηδεμιάς τυγχάνων ἀπαντήσεως, ἐξεμεταλλεύετο τὴν περιφρόνησιν καὶ ἐγένετο ὅσημέραι θρασύτερος, καθ' ἅπερ οἱ κόρεις καὶ τ' ἄλλα τοῦ εἶδους τοῦτου ζώφια, ἅτινα ἐπιμένουσι δάκνοντα, διότι πολλάκις οἱ δακνόμενοι δὲν συντρίβουσιν αὐτὰ, τὴν δυσφιδίαν ἀποφεύγοντες. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ «Ἡλῖος» καὶ κἀνὲν ἄλλο ἂν δὲν ἐπραξεν ἄχρι τοῦδε καλὸν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐκέρδησε ψυχὴν ἀπολωλύταν, τὴν τοῦ Ἀργυράκη, ὅστις, ἐλπίζομεν, διὰ τοῦ χρόνου θέλει ἀποδοθῆ εἰς τὴν κοινωνίαν, ἂν ὄχι χρηστὸς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀρκούντως τιθασσὸς καὶ χειροῦνης.

Προκαταβολικῶς εὐγνώμων διὰ πάντα ταῦτα ὁ Ἀργυράκης, ἀνεγνώρισεν ἐκουσίως καὶ ὠνόμασεν Ἡλιαστὰς τοὺς τοῦ «Ἡλίου» συντάκτας, ὃ ἐστὶ παραδέχεται νὰ δικάζηται παρ' αὐτῶν καὶ λαμβάνῃ ἐκάστοτε τὴν δέουσαν τιμωρίαν, συναισθανόμενος ὅτι μετὰ τῶν περὶ τὴν «Μάστιγα» συνεργαζόμενος, δυνατὸν νὰ θεωρῆται δικαίως καὶ ὀνομάζηται Μαστιγίας.

— Τὴν 4 Ἰουλίου τελουμένης τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγ. Ἀναργύρων, ἐτελέσθη λαμπροπροπεπῶς ἡ πανηγυρίς αὐτῶν καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν ἐξοχὴν «Μάνα» ὁμωνύμῳ Ναφ. Ὑπὲρ πᾶν δ' ἄλλο ἔτος ἦτο φαιδρότερα ἐφέτος ἡ ἑορτὴ, διότι ἡ πολυπληθὴς ὁμοτεχνία τῶν βυρσοδεψῶν, τῶν Ἐργοστασιαρχῶν αὐτῶν συμπραττόντων, εἶχε καλέσει καὶ τὴν ἐνόργανον τῆς Πόλεως μουσικὴν, ἥτις οὐ μικρὸν πρὸς τὴν λαμπρότητα τῆς ἑορτῆς συνετέλεσε.

— Ἐν ταῖς πολιτείαις ἐν αἷς δὲν ἐφαρμόζονται οἱ νόμοι, αἱ παρανομίαι πολλαπλασιάζονται.

Ἐπειδὴ ὁ I. Ἀργυράκης διωρίσθη διδάσκαλος χωρὶς οὐδέποτε νὰ ὑποστῇ ἐξετάσεις καὶ τύχῃ διπλώματος, θρασυθεὶς δ' ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς αὐτοῦ ὁ κοφινοποιὸς Παντελῆς καὶ παρὰ τῇ ἱερατικῇ Σχολῇ ὑπηρετῆς, προέβη μακρύτερα, αὐτοχειροτονηθεὶς τί νομίσετε; Γ α τ ρ ὸ ς, φ α ρ μ ᾶ κ ω ν ἔ π ι σ τ ῆ μ ω ν !

Ἐπ' ἀληθείας προχθὲς παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Ἡλίου» γυνὴ πτωχὴ σύζυγός τινος ἐνταῦθα γνωστοῦ ἰχθυοπώλου, τὴν χεῖρα ἔχουσα κατεστραμμένην ἐκ τῆς ἰατρικῆς τοῦ εἰρημένου Δόκτορος Παντελῆ θεραπείας.

Παθούσης δηλαδὴ τῆς χειρὸς τῆς ἀκάκου γυναικὸς, ὁ Παντελῆς ἐπέθετεν ἐπ' αὐτῆς λαθυρίδας (μπάμιας) καὶ ἄλλα τοῦ ἰατρικοῦ του συστήματος φάρμακα, ἕως οὗ ἡ χεῖρ αὐτῆς ἔπαθε δεινῶς.

Εἰδοποιεῖται ἡ Ἀστυνομία ὅπως καλέσῃ τὸν νέον Ἀσκληπιάδην καὶ ποιήσῃ αὐτῷ τὰς δεούσας παρατηρήσεις. Διότι ὁ Ἀργυράκης δὲν ἔχει μὲν δίπλωμα, ἀλλ' ὅμως ὡς στρατιώτης τοῦ λόγου εὐεργετῆ ἄλλως τὴν κοινωνίαν. ἐνῶ ὁ monsieur Panteli καίπερ τὰς χεῖρας τῶν πτωχῶν ἀφανίζων, ἀδράν ἐν τοῦτοις λαμβάνει παρὰ τῶν πελατῶν ἀμοιβήν.

Τώρα ἐννοοῦμεν διατὶ ἡ «Πανόπη» κατεφέρετο κατὰ τῶν ἰατρικῶν Κοτζιφίνας

καὶ Χατζῆ Μουράτενας. Ὑπῆρχον δηλονότι λόγοι φθόνου καὶ ἀντιζηλείας ἐξ ὁμοτεχνίας προερχόμενοι, «καὶ κεραμεὺς γὰρ κεραμεὶ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων, καὶ αἰιδὸς αἰιδῶ.»

Μήπως καὶ τὸ δίπλωμα τοῦ κ. Ἀργυράκη, ὃ θέλει νὰ παραθέσῃ ἐνώπιον τοῦ Νομάρχου, ὡς λέγει ἐν τῇ «Ἐξεγέρσει», εἶναι τῆς αὐτῆς Ἀκαδημίας μὲ τὸ τοῦ Ἀσκληπιάδου γαμβροῦ του καὶ Δόκτορος de Panteli. Διότι ἄλλως, οὐχὶ διδάσκαλος ἂν ἦτο, ἀλλὰ καὶ μαθητοῦ γράμματ' ἀπλῶς ἂν ἐγένωσκε, δὲν ἤθελε γράφει ἐν τῇ ἡν ὑπογράφει διατριβῇ του, δ η μ ὸ σ ι ο ν ἀλλὰ δ η μ ο σ ί α ν ὑ π η ρ ε σ ί α ν.

— Τὴν προχθὲς τρίτην, γενομένης συμπλοκῆς κατὰ τὴν ἐξωχικὴν θέσιν Ῥοζιὰ ἐπληρώθη καιρίως ὁ κηπουρὸς Ἡλίας Τσοῦμπος.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ.

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἀπεβίωσεν ὁ Γεώργιος Ῥὲς πατὴρ τοῦ ἀξιοτίμου πλοιαρχοῦ τῆς Ἑλλήν. Ἀτμοπλοίας Στ. Ῥέ. Ὅστις γινώσκει τὰ τέκνα τοῦ μακαρίτου καὶ ἰδίως τὸν εὐγενῆ συμπεριφορὰν καὶ τὸν μελιχίον τοὺς τρόπους Σταματίου, δὲν δύναται ἢ νὰ μακαρίσῃ τὸν γεννήτορα, ὅστις τοιαῦτα ἀνέθρεψε καὶ παρέδωκε τῇ πολιτείᾳ τέκνα, καὶ νὰ βοήσῃ ἐκ βάθους ψυχῆς αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀγαθοῦ Γέροντος!

— Ἐπίσης τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπέθανε καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐκηδεύθη λαμπρῶς ὁ γνωστὸς συμπολίτης ἡμῶν ὁ ἔμπορος Ἀναστάσιος Στρατηγάκης. Πλήρης ζωῆς καὶ υγείας πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ μακαρίτης, προσεβλήθη αἰφνης ὑπὸ τῆς βιαίας τοῦ θανάτου πνοῆς, ὑπ' ἐγκεφαλίτιδος νοσήσας. Καὶ ἦτο θέαμα σπαραξικάρδιον νὰ βλέπῃ τις γυναῖκα νεαρὰν καὶ μικρὰ τέκνα περὶ τὸν πρὸ δύο ἡμερῶν ὑγιᾶ, ἥδη δὲ νεκρὸν Ἀναστάσιον. Ὁ κόσμος συνεκινήθη καὶ ἐθρήνησε, διότι ὁ θάνατος προσβάλλων νέους ἀνθρώπους, πολλὰς ἔχοντας μάλιστα τὰς ἀρετὰς, φαίνεται σκληρότερος καὶ ἀπαισιώτερος ἑαυτοῦ. Ὁ μακαρίτης μόλις διέτρεχε τὸ 45^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι μὲν αὐτὸν, παραμυθῆσαι δὲ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του.

— Καὶ ἕτερος νέος, γόνος τῆς ἠρωικῆς καὶ ἐνδόξου Κρήτης, οὐτινος ἡ φωνὴ καὶ τὸ πυροδόλον ἀντήχησαν ἐπὶ τῶν Λευκῶν ὄρεων καὶ τῆς Ἰδῆς κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἀρχιφίλου ἐκείνης νήσου ἐπανάστασιν, ὁ αἰιδίμος Ἀνδρέας Λουτεράκης, ἐξεμέτρησε κατ' αὐτὰς ἐν Τήνῳ τὸ ζῆν. Οἱ συναγωνισταὶ ὅσοι μετ' αὐτοῦ συνηγωνίσθησαν, ἄς μαρτυρήσωσι τοῦ ἀλκίμου πολεμιστοῦ τὴν ἀκάθεκτον ὀρμὴν, αἱ δὲ πληγαὶ ἃς ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἔστωσαν αἱ ἐνδοξότεραι δάφναι καὶ τὰ λαμπρότερα αὐτοῦ παράσημα. Διὸ δὴ χύσωμεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ πικρὸν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ δάκρυ, καὶ εὐζώμεθα τῷ Θεῷ ὅπως ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν σικναῖς δικαίων.